

Bernice King

DOCHTER VAN MARTIN LUTHER KING

Bernice King:

"Ik ben opgevoed om te geven en te vergeven. Voor haat en zelfmedelijden was thuis geen plaats"

Amerika maakt zich op voor een historische verkiezing. Wordt Obama straks de eerste zwarte president? Dan zou de droom van de legendarische dominee Martin Luther King eindelijk uitkomen. Wij spraken met zijn dochter Bernice King, die vijf jaar oud was toen haar vader werd doodgeschoten.

Ja, ze kent de Obama's persoonlijk en natuurlijk staat ze pal achter deze presidentskandidaat. "Ik hoop met heel mijn hart dat Amerika, zwart en blank, straks voor Obama stemt. Hij is de enige die echt iets ten goede kan veranderen, niet alleen voor de zwarte bevolking maar voor iedereen. Ik steun hem waar mogelijk, en weet zeker dat mijn vader dat ook zou hebben gedaan." Je zult maar de dochter van Martin en Coretta King zijn. Twee mensen die bijkans heilig zijn verklaard. Toch is het de jongste dochter Bernice (45) gelukt uit hun schaduw te stappen. Ze is net als haar vader dominee en raakt met haar inspirerende woorden vele harten. Daarmee treedt ze in de voetsporen van dr. Martin Luther King jr die met zijn geweldloze, indrukwekkende protestmarsen de vreselijke werkelijkheid

van rassenscheiding wereldwijd onder de aandacht bracht. Ook al werd hij nog zo vaak mishandeld, bedreigd, gearresteerd en gevangen gezet, hij bleef de vreedzame weg nastreven. Uiteindelijk leverde dat kiesrecht voor zwarten en een wet tegen discriminatie en rassenscheiding op. Op 4 april 1968 werd hij in Memphis doodgeschoten. Hij had dat einde al voorzien, zeker na de aanslag op president Kennedy. Zijn vrouw Coretta King riep de bevolking op niet met geweld te reageren.

Wat herinner je je van die dag?

"We kregen 's avonds een telefoontje dat mijn vader was neergeschoten en zwaar gewond in het ziekenhuis lag. Mijn moeder wilde zo snel mogelijk naar Memphis vliegen. Tegen de tijd dat zij op het vliegveld in Atlanta arriveerde, kreeg ze het bericht dat mijn vader overleden was. Ik lag toen al op bed en wist van niets. Pas de volgende dag besloot ze het me te vertellen. We gingen met z'n allen naar het vliegtuig toe waarin zijn lichaam lag. Mijn moeder vertelde me dat papa lag te slapen in een mooie kist. Ik begreep er niet veel van. Wat ik me nog wel goed kan herinneren is dat er heel veel herrie en beweging was bij het vliegtuig. Ik dacht dat mijn vader nog ademde en vertelde dat opgewonden aan mijn moeder. Die schudde stil haar hoofd. Na de begrafenis vroeg ik hoe papa nou moest eten. Mijn moeder pakte me toen stevig vast en knuffelde me. Voor haar moet het vreselijk zijn geweest. Hoe vertel je een vijfjarige dat haar papa nooit meer thuis komt?"

Hoe reageerden je oudere zus en broers?

"Dexter was maar twee jaar ouder dan ik, ik denk dat hij er ook niet zoveel van mee-

kreeg. Yolanda was twaalf en Martin tien, die bleven die avond van 4 april voor de televisie zitten en hebben alles gezien en meegemaakt. Mijn zus begreep heel goed wat er aan de hand was. Toen mijn moeder die avond naar het vliegveld reed en een paar uur later onverrichter zake weer terugkeerde, was Yolanda nog op. Ze zei: 'Mama, ik ga de man die onze vader heeft

"Ik steun Obama waar mogelijk is. Ik weet zeker dat mijn vader dat ook zou hebben gedaan"

vermoord niet haten'. Mijn moeder heeft het me nog vaak verteld, ze was zo trots op Yolanda. Mijn ouders hebben nooit haat gewild, ze hebben altijd naar een vreedzame oplossing gestreefd. Gandhi was mijn vaders grote voorbeeld."

Wat herinner je je van je vader?

"In het jaar dat ik werd geboren, hield mijn vader zijn 'I have a dream-speech'. Het werd een nationaal gebeuren, hij kreeg steeds meer dingen voor elkaar: stemrecht, wet tegen rassenscheiding en discriminatie. Mijn vader was veel op reis. Als hij thuis was, moest ik gewoon weer een beetje aan hem wennen. Ik was een verlegen, introvert meisje. Zo rond mijn vierde kregen we een sterkere band. Hij zette me altijd op de koelkast en liet me dan in zijn armen springen. Een typisch vaderding om vertrouwen te wekken. We deden ook altijd het grote kusjesspel. Als hij thuiskwam, rende ik in >

I have a dream

“Ik heb een droom dat op een dag dit land zal opstaan en de ware betekenis van haar credo zal naleven: ‘Wij vinden de volgende waarheden vanzelfsprekend: dat alle mensen gelijk geschapen zijn’. Ik heb een droom dat op een dag, op de rode heuvels van Georgia, de zonen van voormalige slaven en de zonen van voormalige slavenhouders in staat zullen zijn samen aan te schuiven aan een tafel van broederschap. Ik heb een droom dat op een dag zelfs de staat Mississippi, een woestijnstaat, die blakert in de hitte van onrecht en onderdrukking, veranderd zal worden in een oase van vrijheid en gerechtigheid. Ik heb een droom dat mijn vier kinderen op een dag zullen leven in een land waar zij niet beoordeeld zullen worden op hun huidskleur, maar naar de inhoud van hun karakter. Ik heb een droom vandaag.”

Martin Luther King (Washington, 1963)

Dominee Martin Luther King was politiek leider en burgerrechtenactivist. Hij werd in de jaren zestig wereldberoemd om zijn vreedzame, succesvolle protestmarsen tegen de rassenscheiding in Amerika. In 1963 hield hij de legendarische toespraak ‘I have a dream’ over zijn droom dat blank en zwart samen kunnen leven. In datzelfde jaar werd

president Kennedy vermoord. King zei tegen zijn vrouw dat datzelfde lot ook hem te wachten stond: “Dit is wat ook met mij zal gebeuren. Het is zo, dit is een ziek land. En ik denk niet dat ik het zal overleven.” Een jaar later kreeg hij de Nobelprijs voor de Vrede. Op 4 april 1968 werd hij op 39-jarige leeftijd doodgeschoten terwijl hij op het balkon van het Lorraine Motel in Memphis stond. De moord leidde tot een nationale golf van rellen in meer dan zestig

Amerikaanse steden. Een menigte van 300.000 mensen woonde zijn begrafenis op 9 april bij. Twee maanden later werd Robert F. Kennedy vermoord. Martin Luther King is nog altijd hét symbool voor de burgerrechtenbeweging in de Verenigde Staten. De derde maandag in januari is in de VS Martin Luther Kingdag, een nationale feestdag, gewijd aan King en zijn gedachtegoed. Ook Barak Obama verwijst regelmatig naar Martin Luther King.

“Mijn moeder was niet alleen getrouwd met mijn vader, maar ook met een missie”

◁ zijn armen en tilde hij me hoog in de lucht. Daarna wees hij een plekje op zijn gezicht aan en moest ik zeggen van wie dat plekje was. Hij noemde dat sugarspots. Ieder van ons had een eigen sugarspot. De lippen waren voor mijn moeder, het plekje naast zijn mond van mijn zus. De sugarspots van mijn broers waren op zijn wangen, en mijn plekje was op zijn voorhoofd. Het was mijn lievelingsspel en het is veel te vroeg afgebroken.”

Wat voor impact heeft zijn dood op jouw leven gehad?

“Veel groter dan ik dacht. Mijn moeder was een extreem sterke vrouw. Natuurlijk was er verdriet, maar er was ook stille trots op wat onze vader had bereikt. Daar richtte zij zich meer op dan op het verdriet. Ze keek vooruit. Wij waren opgevoed om te dienen, te geven en te vergeven. Haat, wrok en zelfmedelijden waren in ons huis niet welkom. Dat voelde je als kind haarscherp aan. Mijn moeder heeft ons na de dood van mijn vader wel naar een psycholoog gestuurd, maar die constateerde dat het wel goed zat met ons. We waren er blijkbaar goed in om ons verdriet weg te stoppen. Maar het verdriet was er wel. Dat kwam in mijn puberteit en de jaren daarna naar buiten. Als

puber werd ik opstandig. Al die jaren van opgekropte woede en bitterheid kwam eruit. Ik was boos op iedereen. Op God omdat hij het had moeten voorkomen, op mijn vader omdat hij dood was, op mijn moeder

“Ik was doodsbang mijn moeder ook te verliezen”

omdat zij in de voetsporen van papa moest treden, op de zwarte mensen omdat zij niet genoeg deden om mijn vaders werk voort te zetten en boos op de blanken omdat zij hem hadden vermoord.”

Jouw vaders dood stond niet op zichzelf...

“Nee, tussen mijn vijfde en mijn twaalfde heb ik te veel erge dingen meegemaakt. Eerst werd mijn vader vermoord, een jaar later is zijn broer op mysterieuze wijze verdronken in zijn eigen zwembad. Hij was voor mij een vaderfiguur en ineens was hij ook dood. Op mijn elfde werd mijn oma in de kerk door een verwarde man doodgeschoten. Hij had een lijst met namen bij zich. Mijn opa stond op die lijst, maar was nog niet de kerk binnen gekomen. Mijn

oma wel, ze speelde het Onze Vader op het orgel toen ze werd geraakt. Drie anderen werden ook gedood en vijf mensen waren gewond. Wij hadden daar bij kunnen zijn, ware het niet dat we op het telefoontje van mijn moeder zaten te wachten. Die belde ons elke ochtend als ze op reis was. Die zondag was ze laat. Toen we de straat van onze kerk in reden, zagen we net de ambulance vertrekken. Ik raakte helemaal in paniek. Kon alleen maar denken wie de volgende zou zijn. Ik was doodsbang mijn moeder ook te verliezen. Als ze thuis was, wilde ik niet dat ze de deur uitging en hing ik aan haar benen. Ik bladerde in de familiealbums om uit te dokteren wie de volgende zou zijn. Ik dacht dat er een patroon was.”

Hoe ben je uit die situatie gekomen?

“Op mijn dertiende verongelukte mijn lievelingsnichtje en tijdens mijn eerste jaar Rechten overleed haar broer. Dat was een dode teveel. Ik kon me niet meer concentreren en ging schoorvoetend in therapie. Dat was een goede zet, eindelijk kon ik praten over mijn gevoelens. Ondertussen ging het met mijn studie bergafwaarts. De kans bestond dat ik moest vertrekken. Ik zag de krantenkop- ▷